

ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΖΩΗ

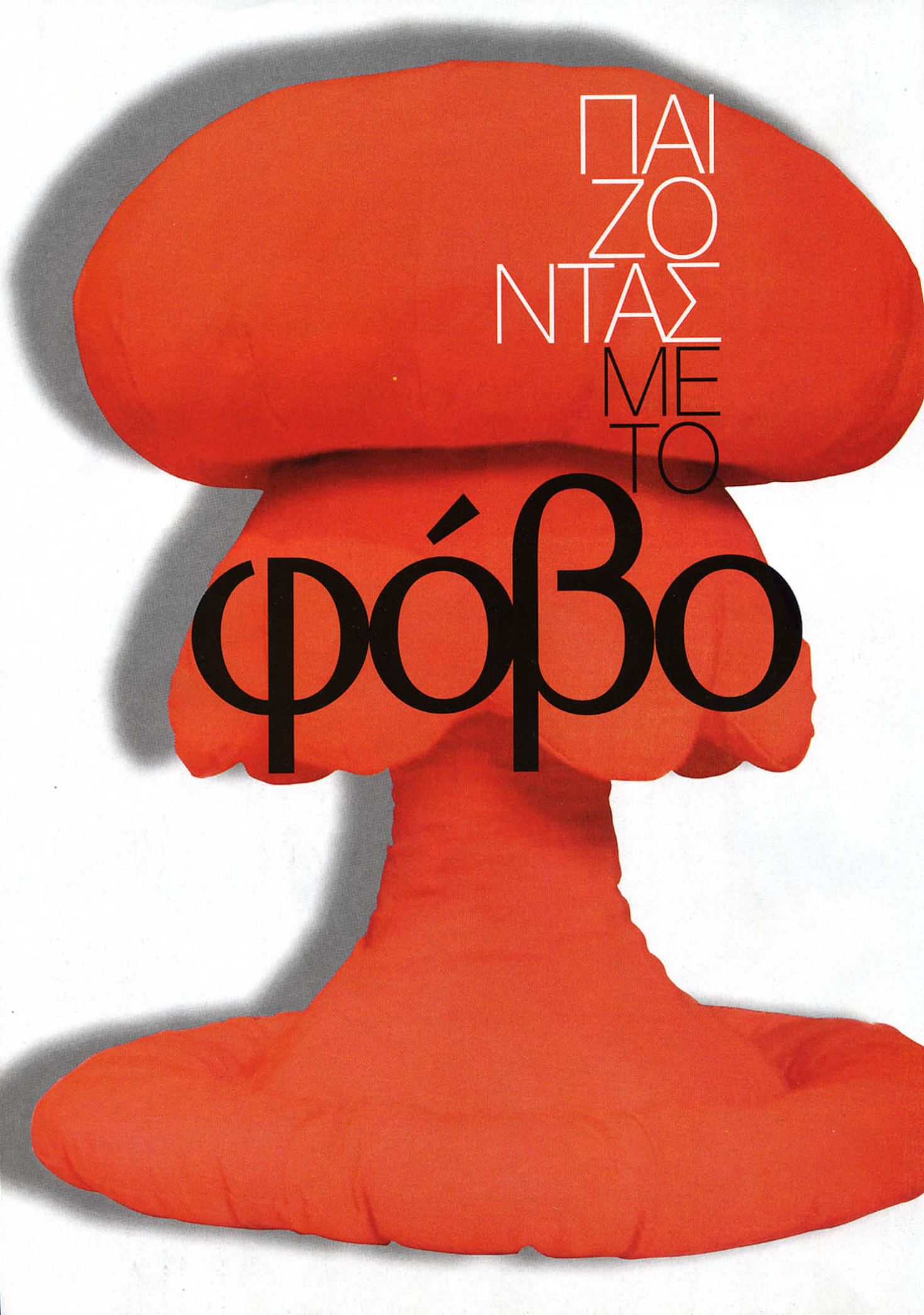
ταχυδρομιος

14 ΜΑΪΟΥ 2005 ΤΕΥΧΟΣ 272

ΤΑΣΕΙΣ
Η ΣΚΑΝΔΙΝΑΒΙΑ
ΕΠΑΝΕΡΧΕΤΑΙ
ΔΥΝΑΜΙΚΑ

ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ
ΚΗΠΩΝ
ΣΕ ΑΡΜΟΝΙΑ
ΜΕ ΤΟ ΦΥΣΙΚΟ
ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ

SUPERDECO

ΠΑΙ
ΖΟ
ΝΤΑΣ
ΜΕ
ΤΟ

φόβο

ΤΟ ΦΟΥΣΚΩΤΟ «ΜΑΝΙΤΑΡΙ» ΤΗΣ ΧΙΡΟΣΙΜΑ ΜΠΟΡΕΙ
ΝΑ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΘΕΙ ΣΑΝ ΠΑΙΧΝΙΔΙ. ΕΝΑ ΕΠΙΠΛΟ
ΜΕ ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΚΡΥΠΤΗ ΜΕΤΑΤΡΕΠΕΤΑΙ ΣΕ ΚΡΥΨΩΝΑ
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΠΙΘΕΣΗ ΜΕ ΧΗΜΙΚΑ ΑΕΡΙΑ.

Ο ΣΧΕΔΙΑΣΤΗΣ ΜΑΙΚΛ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ,
ΕΛΛΗΝΟΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΚΑΤΑΓΩΓΗΣ, ΘΑ ΣΥΜΜΕΤΑΣΧΕΙ
ΣΤΗΝ ΕΚΘΕΣΗ ΤΟΥ ΜΟΥΣΕΙΟΥ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ
ΤΕΧΝΗΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ ΜΕ ΠΡΑΚΤΙΚΑ
ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΑ ΠΟΥ ΞΟΡΚΙΖΟΥΝ ΤΙΣ ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ
ΦΟΒΙΕΣ ΜΑΣ. Ή ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ
ΑΥΤΟ ΕΠΙΔΙΩΚΟΥΝ...

ΑΠΟ ΤΟΝ ΔΗΜΗΤΡΗ ΔΟΥΛΓΕΡΙΔΗ

M

ια παροιμία της Κύπρου, απ' όπου κατάγεται ο Μάικλ Α-ναστασιάδης, λέει πως, για να μά-θεις τα μυστικά του άλλου, πρέπει να πι-εις απ' το ποτήρι του. Αυτή η έκφραση, που για τους περισσότερους θα σήμαινε ένα ακόμη δείγμα λαϊκής θυμοσοφίας, αποτέλεσε την έ-μπνευση για τον 37χρονο σήμερα σχεδιαστή. Κατά τη διάρκεια των σπουδών του στο Βιομηχανικό Σχέδιο στο Royal College of Art του Λονδίνου, παρουσίασε την περίφημη πλέον –για τους μοντέρνους σχε-διαστές τουλάχιστον– «κούπα μνημάτων». Πρόκειται για ένα δοχείο που, όταν είναι αναποδο-γυρισμένο, αποθηκεύει μηνύματα μέσω ενός ενσωματωμένου στη βάση του μαγνητοφώνου και, όταν γυρίζει προς τα πάνω, λειτουργεί σαν αυτόματος τηλεφωνητής για ν' ακουστούν τα μη-νύματα. Ένα πρακτικό αντικείμενο, από τα πιο κοινά στην καθημερινότητά μας, αποκτά με αυ-τόν τον τρόπο μια διάσταση πέρα από την προφανή: Ανάλογα με το πώς γεμίζει η κούπα, γίνεται σημαντική ή όχι για την ανθρώπινη επικοινωνία. Την ευφάνταστη αυτή ιδέα, ωστόσο, δεν εκτί-μησε καθόλου ο καθηγητής του στο μεταπτυχιακό πρόγραμμα του Βιομηχανικού Σχεδίου, ο ο-ποίος λίγο έλειψε να τον κόψει. «Δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί κάποιος θα άφηνε μήνυμα σε μια κούπα. Μου έλεγε ως το τέλος ότι το προϊόν "δεν έχει καμία πρακτικότητα"». (Μεταξύ μας, αυτά παθαίνει κανείς όταν δεν γνωρίζει τίποτε από ελληνικές ή κυπριακές παροιμίες). Η... αντίσταση του βρετανικού ορθολογισμού δεν πτόησε πάντως τον νεαρό φοιτητή. Από τα μέσα της δεκαετίας του 1990 μέχρι σήμερα έχει παρουσιάσει αρκετές παρόμοιες ιδέες. Ένα τραπέ-ζι με έναν κοίλο καθρέφτη στο κέντρο που παραμορφώνει την εικόνα του συνδαιτυμόνα. Κα-ρέκλες με καθρέφτες στην πλάτη που δίνουν την αίσθηση ότι υπάρχει μονίμως κάποια κίνηση στο χώρο και κανείς δεν λείπει απ' το τραπέζι. Ένα κομοδίνο με ενσωματωμένο ξυπνητήρι που

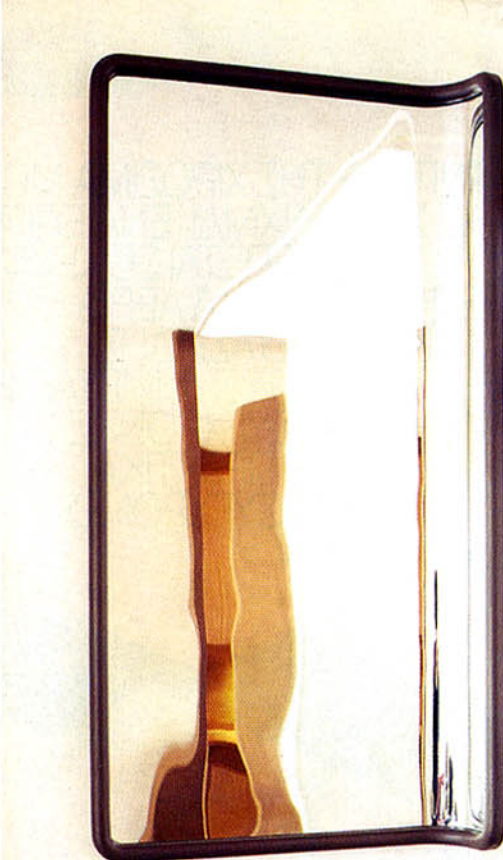
Το «μανιτάρι»-παιχνίδι (αριστερά) και το έπιπλο που λειτουργεί ως ατομική κρυψώνα (επάνω) περιλαμβάνονται στα «Σχέδια για εύθραυστες προσωπικότητες σε ανήσυχους καιρούς», που δημιούργησε η ομάδα των Anastassiades, Dunne και Raby.

1. Ένας από τους τελευταίους πελάτες του Μάικλ Αναστασιάδης είναι η εταιρεία Rosenthal, για την οποία σχεδίασε ένα νέο σερβιρί.

2. Το 2003 ο Μάικλ Αναστασιάδης συμμετείχε στο Μιλάνο στην πρωτοβουλία της Swarovski για μια νέα εικαστική προσέγγιση του πολυέλαιου.

3. Ένας από τους «γωνιακούς καθρέφτες», δημιουργία του 2002.

3

ΟΙ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ ΤΟΥ ΥΠΟΓΡΑΜΜΙΖΟΥΝ ΣΤΟ ΣΥΝΟΛΟ ΤΟΥΣ ΜΙΑ ΒΑΣΙΚΗ ΙΔΕΑ: ΤΗΝ ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΕΣΗ ΠΟΥ ΑΠΟΚΤΑ Ο ΧΡΗΣΤΗΣ ΜΕ ΤΑ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΑ

δονείται σε συγκεκριμένη χρονική στιγμή και ρίχνει στο πάτωμα όλα τα αντικείμενα που έχουν τοποθετηθεί αποβραδής επάνω του. Μια λάμπα δωματίου που ανάβει μόνο όταν αντιλαμβάνεται ανθρώπινο-η ομιλία (η λεγόμενη «κοινωνική λάμπα»). Και στον αντίποδά της μια λάμπα που λούζει με φως το δωμάτιο μόνο όταν επικρατεί σιωπή και βοηθά όσους θέλουν να διαβάσουν ένα βιβλίο (η «αντικοινωνική λάμπα»). Εφευρέσεις που στο σύνολό τους υπογραμμίζουν και πάλι μια βασική ιδέα: την ψυχολογική σχέση που αποκτά ο χρήστης με τα αντικείμενα. Ο Μάικλ Αναστασιάδης διατηρεί τη μορφή και τη βασική λειτουργία πολλών χρηστικών αντικειμένων, προσδίδοντάς τους όμως μια νέα διάσταση έτσι ώστε πολλά από αυτά να «συμμετέχουν» με την ιδιότυπη «συμπεριφορά» τους στη ζωή του σπιτιού. Αλήθεια, πώς αντέδρασε το κοινό που ήρθε σε επαφή με αυτές τις ιδέες στις μεγάλες εκθέσεις του Λονδίνου, του Τόκιο, της Βιέννης, του Σίδνεϊ και της Νέας Υόρκης; «Μουδιασμένα, για να είμαι ειλικρινής. Αυτού του είδους οι προτάσεις εκλαμβάνονται περισσότερο ως τέχνη και λιγότερο ως ντιζάιν. Το σύγχρονο καταναλωτικό κοινό δεν μπορεί να ζήσει με αυτά τα αντικείμενα που προσπαθούν να περάσουν ένα δεύτερο μήνυμα πέραν της προφανούς χρήσης τους. Είναι λογικό εν μέρει, βέβαια, να μην καταλαβαίνει κανείς τις διαστάσεις αυτές στην καθημερινή του ζωή. Νομίζω πάντως ότι το μεγαλύτερο πρόβλημα ξεκινάει από τις εταιρείες του διακοσμητικού ντιζάιν. Η αλήθεια είναι ότι καμιά από αυτές δεν θα προχωρούσε στη μαζική παραγωγή της «κούπας μνηυμάτων», για παράδειγμα. Όταν όμως δεν υπάρχει το ενδιαφέρον για μαζική παραγωγή, καταλήγουμε μοιραία στην αίσθηση του κοινού ότι αυτό που βλέπει είναι τέχνη κι όχι ντιζάιν. Κατ' αυτή την έννοια ο σχεδιαστής νιώθει δεσμευμένος στις ημέρες μας», εξηγεί ο Μάικλ Αναστασιάδης.

Έχοντας βάλει στο φουλ τις μηχανές για την επόμενη μεγάλη έκθεση στο Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης της Νέας Υόρκης (MOMA), ο Κύπριος σχεδιαστής παίρνει μια τελευταία

Η «κούπα μνηυμάτων» από ξύλο σημύδας.

Φωτιστικό με
μπρούντζινο
σκελετό ενός
μέτρου (2003).

HIGH LIGHTS

ΜΑΪΚΑ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

• Αποφοίτησε το 1993 από το Royal College of Art του Λονδίνου με πτυχίο πολιτικού μηχανικού και Master στο Βιομηχανικό Σχέδιο. Τον επόμενο χρόνο έστησε το δικό του στούντιο.

• Έργα του έχουν παρουσιαστεί σε μεγάλα μουσεία και εκθέσεις του εξωτερικού: Λονδίνο (στην Έκθεση Σύγχρονης Διακοσμητικής Τέχνης Sotheby's και στο Βρετανικό Συμβούλιο), Τόκιο (Tokyo Designers Week), Ελσίνκι (Μουσείο Τέχνης & Design), Νέα Υόρκη (Generous Miracle Gallery NY).

• Ατομικές εκθέσεις έχει παρουσιάσει σε Λονδίνο, Παρίσι, Πράγα, Λισαβόνα και Άμστερνταμ. Έργα του βρίσκονται στις συλλογές των Victoria & Albert Museum και Crafts Council του Λονδίνου καθώς και στο Vormgevingsinstituut του Άμστερνταμ.

• Στις τελευταίες του δημιουργίες περιλαμβάνονται οι πορσελάνες «Apollo» για την εταιρεία Ionía (ήδη κυκλοφορούν σε αρκετά ξενοδοχεία της Ελλάδας), ασημένια σερβίτσια για τη Rosenthal και πολυέλαιοι για την εταιρεία Swarovski.

ανάσα πριν ριχτεί στη μάχη. Το τελευταίο διάστημα το όνομά του φιγουράρισε αρκετές φορές σε διεθνή έντυπα για τη μοντέρνα διακόσμηση και αναρτήθηκε άλλες τόσες σε –συλλογικές ή ατομικές– εκθέσεις. Αφορμή στάθηκε η παρουσίαση ενός πρότζεκτ με τον περίεργο τίτλο «Designs for fragile personalities in anxious times», στο οποίο συνεργάστηκε με τους συνοδοιπόρους του για αρκετά χρόνια Anthony Dunne και Fiona Raby. Τι σημαίνει λοιπόν «Σχέδια για εύθραυστες προσωπικότητες σε ανήσυχους καιρούς»; Στην πραγματικότητα πρόκειται για δύο αντικείμενα εσωτερικής διακόσμησης που αποσκοπούν στον εξωραϊσμό των φοβιών μας μέσα στο αστικό περιβάλλον. Το πρώτο είναι ένα επίμηκες κασόνι που, όταν ανοίγει, λειτουργεί ως ατομική κρυψώνα και τοποθετείται κανονικά ανάμεσα στα υπόλοιπα έπιπλα του σπιτιού. Το δεύτερο είναι ένα φουσκωτό «μανιτάρι» της Χιροσίμα, το οποίο μπορεί να χρησιμοποιηθεί σαν παιχνίδι. «Το κοινωνικό περιβάλλον μάς ενδιαφέρει με άμεσο τρόπο. Και οι δημιουργίες αυτές έχουν να κάνουν με θέματα επίκαιρα, σύγχρονες φοβίες όλων μας: από την τρομοκρατία και τον πό-

λεμο μέχρι τη φοβία του έρωτα. Και η προσπάθεια γίνεται ακόμη πιο συναρπαστική όταν ξέρεις πως δεν υπάρχει μια τέτοια παράδοση στο ντιζάιν, πώς δηλαδή ένα χρηστικό αντικείμενο μπορεί να παράγει πολλαπλές σχέσεις με τον χρήστη». ■

Η «αντικοινωνική λάμπα», που σβήνει όταν «αντιλαμβάνεται» θορύβους, όπως το άνοιγμα μιας πόρτας.

«ΔΕΝ ΜΕ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ
Η ΠΡΟΦΑΝΗΣ ΧΡΗΣΗ
ΕΝΟΣ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟΥ,
ΑΛΛΑ Η ΣΧΕΣΗ ΤΟΥ
ΜΕ ΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ
ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ»